

принуденъ да приостанови жалованието, което се давало безъ съблюденіе установенитѣ правила. Но при това, той казалъ на събранието: „Ако искате да плащате на священниците, назначете, въ такъвъ случай, за това особена сума“. Обаче, болшинството прѣсмѣгнало добрѣ и прѣдпочело да удържи паритѣ за нужди по образованіето.

Тогава консерваторитѣ, като се надържали на Россия, подмамили поповетѣ, на които прѣкратили жалованието, да се възбунтуватъ. Тѣ се надѣяли по тоя начинъ да подигнатъ народа и да свалятъ министерството. Случило се, обаче, не съвсѣмъ онова, което очаквали. Енорияшитѣ се разсърдили на своитѣ пастири, и въ София, Руссе и Търново много попове изгубили своитѣ мѣста. Вълненіето се продължавало твърдѣ малко врѣме: священниците, като не намѣрили поддръжка въ своитѣ енорияши, покорили се и прѣпирнята утихнала.

Но тотава протестиралъ екзарха и Россия испратила нота, която изразявала желание да се подобри положеніето на поповетѣ. Въмѣсто енергическо отблъсване на това чуждестранно намѣсване, консервативната партия поддръжала това исканіе. Въ това именно е сжщността на работата.

Разбира се, че Каравеловъ ималъ право да не плаща на священникитѣ безъ разрѣшеніе на народното събрание. Но той би постигалъ погрѣшно, ако да влѣзеше въ борба съ духовенството, което е било най надѣждната опора на националната идея. Твърдѣ отлично отъ католичкия священникъ, който въ силата на своето учение, е врагъ на свободата и орджие на чуждестранна властъ, на Римъ, — православното духовенство има интереси еднакви съ интереситѣ на нацията, тъй като то е женено, не съставлява отдѣлна каста и работи заедно съ земледѣлцитѣ. Като стани по учено, то ще бѣде тогава добъръ проводникъ на образованността. Подигнете, затова, положеніето на учителя и попа и благоприятствувайте на тѣхното влианіе, и вий ще създадете чрѣзъ това надѣждно основание на свободнитѣ учрѣждения.

Въ единъ пазаренъ день азъ излѣзохъ по *чаршията*.